

РЕШЕНИЕ

№ 211

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Златина Рубиева

Членове: Иванка Иванова
Петя Алексиева

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Петя Алексиева Въззивно гражданско дело № 20231000502959 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.623, ал.6 във връзка с чл.622б от ГПК.

Д. В. М. обжалва в цялост Разпореждане № 460/04.09.2023 г., постановено по ч.гр.д.№ 277/2023 г. по описа на Окръжен съд-Сливен, с което съдът в производство по реда на чл.622, ал.2 от ГПК, е оставил без уважение молбата му с правно основание чл. 39, § 1, букви а), б) и в), както и § 2 от Регламент (ЕС) 2019/1111 на съвета от 25 юни 2019 година, относно компетентността, признаването и изпълнението на решения по брачни въпроси и въпроси, свързани с родителската отговорност, и относно международното отвлечане на деца (Регламентът), да се постанови отказ за признаване изпълнението на решение от 22.11.2022 г. на 19-ти състав на Френскоезичен първоинстанционен съд – Брюксел, референтен № 22/4836/А, постановено на основание Закона от 15 юни 1935 г., относно използването на езици в съдебната област, чл. 374 и следващи от Гражданския кодекс и членове 1253-3/5, 1398/1 от Съдебния кодекс, което решение се отнася до децата Д. Д. М. и Р. Д. М. и техните родители: Д. В. М. и М. Х. Ч. като неоснователна.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК (препис от

разпореждането е връчен редовно на 21.09.2023 г., а въззивната жалба е подадена на 05.10.2023 г.-пощенско клеймо), чрез процесуален представител адвокат Б., надлежно упълномощена с пълномощно приложено към въззивната жалба.

Поддържа се, че обжалваното разпореждане е неправилно, поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила, необоснованост и постановено в противоречие с най-добрите интереси на децата Д. Д. М. и Р. Д. М.. Развиват се подробни съображения по съществото на производството.

Моли съда да отмени обжалваното разпореждане и вместо него постанови друго, с което да откаже да признае решението на френскоезичния първоинстанционен съд-Брюксел. Претендира разносните направени и пред двете съдебни инстанции.

В законоустановения срок по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемата страна-М. Х. Ч. чрез процесуалния ѝ представител адвокат Р. с надлежно учредена представителна власт, съгласно пълномощно приложено към отговора. Оспорва въззивната жалба като неоснователна.

В открито съдебно заседание, въззивникът чрез своя процесуален представител моли съда да постанови решение, с което да отмени разпореждането на ОС-Сливен и вместо него постанови решение, с което да откаже да признае решението от 22.11.2022 г. на 19 състав на Френскоезичен съд Брюксел. Претендира разноски, съобразно представен списък по чл.80 от ГПК.

В открито съдебно заседание въззиваемата чрез своя процесуален представител оспорва въззивната жалба и моли съда да потвърди обжалваното разпореждане по доводите изложени в писмения отговор. Претендира разноски, за което представя списък по чл.80 от ГПК.

Апелативен съд-София, 8-ми граждански състав, след преценка по реда на въззивното производство на твърденията и доводите на страните и на събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Окръжен съд – Сливен е бил сезиран от Д. В. М. чрез процесуалния му представител адвокат М. Б. с искане съдът да откаже на основание чл.39, §1,, б.‘а‘, ‘б‘ и ‘в‘, както и на основание §2 от Регламент 2019/1111 да признае

решение от 22.11.2022 г. на 19 състав на Френскоезичен първоинстанционен съд-Брюксел, референтен № 22/4836/А, постановено на основание Закона от 15 юни 1935 г., относно използването на езици в съдебната област, чл. 374 и следващи от Гражданския кодекс и членове 1253-3/5, 1398/1 от Съдебния кодекс, което решение се отнася до децата Д. Д. М. и Р. Д. М. и техните родители: Д. В. М. и М. Х. Ч., с което Съдът: 1) Заявява, че родителските права над общите непълнолетни деца и управлението на имуществото им ще се упражняват изключително от г-жа Ч., 2) Поверява на г-жа Ч. насТ.ването на общите ненавършили пълнолетие деца, които ще бъдат регистрирани на нейния адрес в регистрите на населението и 3) Прекратява правото на лични взаимоотношения на г-н М..

Молителят е представил препис от решението заедно удостоверение по чл.36, §1, б.“б“ от Регламента, удостоверения за раждане на децата Д. М. и Р. М.. Представено е и протоколно определение от 26.04.2022 г., постановено по гр.д.№ 50/2022 г. по описа на РС-Котел, с което са постановени привременни мерки, като местоживеенето на малолетните деца е определено на адреса на бащата в гр.***, ул. *** № *, упражняването на родителските права е предоставено на бащата, а майката е осъдена да заплаща месечна издръжка от по 500 лв. за всяко дете. Следва да се посочи, че на съда му е служебно известно обстоятелството, че с влязло в сила на 15.02.2024 г. Определение № 189 от 02.08.2023 г. по гр. д. № 50/2022 г. по описа на Районен съд - Котел, производството по делото е прекратено, поради липса на международна компетентност.

При така установените факти и с обжалваното разпореждане, ОС-Сливен е приел неоснователност на молбата.

*При така установената фактическа обстановка въззивният съд приема следното от **правна страна**:*

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана да обжалва страна и е насочена срещу валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на обжалване, съгласно чл.623, ал.6 във връзка с чл.622б във връзка с чл.258, ал.1 ГПК. В този смисъл подадената въззивна жалба е процесуално допустима.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По

останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното разпореждане е валидно и допустимо, а по същество неправилно.

На основание чл. 622, ал.1 ГПК и чл. 623, ал.1 ГПК Окръжен съд - Сливен е бил компетентен да разгледа и се произнесе по подадената молба, с оглед обстоятелството, че ответната страна е с постоянен адрес в гр. Котел.

Производството по отказ за изпълнение на съдебни решения по въпроси свързани с родителската отговорност, постановени в друга държава-членка на ЕС, е уредено в Регламент (ЕС) 2019/1111 на Съвета от 25 юни 2019 години относно компетентността, признаването и изпълнението на решения по брачни въпроси и въпроси, свързани с родителската отговорност, и относно международното отвлечение на деца, известен като Регламент „Брюксел IIб“, в сила от 01.08.2022 г. В този смисъл и доколкото искът на М. Ч. против Д. М. е предявен на 16 септември 2022 г., а решението постановено на 22.11.2022 г., то Регламентът е приложим.

В регламента е уредено правото на длъжника по съдебното решение да предприеме „превантивна мярка“, като поиска отказ на признаването/изпълнението преди началото на изпълнителното производство.

На следващо място следва да се посочи, че предмет на настоящото производство е решение на съд на държава членка по произход, с което са постановени временни мерки.

Временните, включително охранителни мерки, постановени от съда, компетентен по същество, могат да бъдат признати и изпълнени съгласно регламента (член 2, параграф 1, буква б) и глава 5 „Изпълнение“).

По същество на искането.

На първо място молителят се позовава на основанията за отказ, предвидено в член 39, § 1, б. „а“ от Регламента.

Принципно това основание за отказ се прилага само, ако признаването на постановеното в държавата членка по произход решение е в явно противоречие с обществения ред в държавата членка по изпълнение. Следователно свързаното с обществения ред изключение следва да се тълкува ограничително и да се прилага само при изключителни обстоятелства. С регламента се забранява преразглеждането на компетентността на съда, който

е постановил решението, изрично когато се позовава на обществения ред (член 69), както и преразглеждане на постановеното в друга държава членка решение по същество (член 71), т.е. свързаното с обществения ред изключение може да се използва само в случай на нарушение по недопустим начин на основен принцип. Нарушението трябва да съставлява явно нарушение на правна норма, считана за съществена в правния ред на държавата по изпълнение или на право, което е признато като основно в тези правопорядъци. Не на последно място, Съдът на ЕС ограничава прибегването до свързаното с обществения ред изключение, като изисква страната, която желае да се позове на него, да е използвала всички налични способи за съдебна защита в държавата членка по произход, освен ако не са налице особени обстоятелства, които го правят прекалено трудно (дело C-681/13).

С оглед на горното наложената временно с решението на белгийския съд мярка „прекъсване правото на лични отношения на г-н М.“, не представлява нарушение по недопустим начин на основен принцип, въведен с правна норма в РБ.

Аналогична норма в българското право е нормата на чл.131 от СК, която определя мерки за закрила с оглед поведение на родителя (действие или бездействие), с което е създадена опасност за личността, здравето, възпитанието или имуществото на детето. Това поведение на родителя следва да е виновно и случаят да не е особено тежък. Когато поведението на родителя представлява опасност за личността, здравето, възпитанието или имуществото на детето или по обективни причини родителят не е в състояние да упражнява родителските си права и отговорности, като мярка за закрила, е предвидена в чл. 131 СК възможност съдът да ограничи родителските права – отнема или поставя условия за упражняването на някои от тях, и може да възложи осъществяването им на друго лице. При нужда може да бъде променено местоживеенето на детето или то да бъде настанено извън семейството.

В случая съдът по произход е приел, че бащата е извършил поредица от незаконни действия за отвеждане на децата, без съгласието на тяхната майка, като по този начин грубо и без основание прекъсва контакта с единия родител, което действие прави невъзможно продължаването на съвместното упражняване на родителските права.

По така изложените мотиви въззивният съд намира за неоснователно възражението въведено с въззивната жалба, относно неправилност на извода на първостепенния съд за липсата на основанията по б. "а".

Основателно е обаче възражението на въззивника за невярност на констатацията на решаващия съд, че твърденията на молителя относно липсата на връчена искова молба или съобщаване на решението били непроверими и било недопустимо опровергаването на верността на представените документи.

В член 39, § 1, б. "б" от Регламента е предвидено второ основание за отказ, което се прилага само, ако решението е постановено в държавата членка по произход при отсъствие на ответника. В този случай съдът или компетентния по изпълнението орган преценява дали на ответника е връчен препис от исквата молба или равностоеен документ, своевременно и по такъв начин, че той да има възможност да организира защитата си.

Въззивният съд намира, че това основание за отказ е налице и е доказано в настоящото производство по следните съображения:

Връчването на препис от исквата молба или равностоеен документ в друга държава членка се извършва в съответствие с Регламента относно връчването на документи, а в трета държава, която е страна по Хагската конвенция от 15 ноември 1965 г. за връчване в чужбина на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела - в съответствие с тези правила. Ако адресът на ответника е неизвестен или връчването се окаже невъзможно, съдът, който е постановил решението, трябва да предприеме всички необходими мерки, за да даде възможност на ответника да получи документа за образуване на производството или равностоеен документ в достатъчен срок, който да му позволи да организира защитата си (член 19, параграф 1).

Както от изпълнената съдебна поръчка, така и от представените пред настоящата инстанция писмени доказателства, безспорно се установи, че белгийският съд, при известен адрес на ответника в Република България, изрично посочен в исквата молба, а именно гр.***, ул. „****“ № *, не е извършил връчване на препис от исквата молба по реда установен с Регламент 2020/1784 на Европейския парламент и Съвета от 25.11.2020 г. относно връчване в държавите членки на съдебни и извънсъдебни документи

по граждански или търговски дела.

При липса на надлежни писмени доказателства, удостоверяващи връчване по някой от начините предвидени в чл.чл.11, 16, 18, 19, 20 от Регламента (предаване чрез предаващи и получаващи органи, предаване по консулски или дипломатически път, връчване чрез пощенски услуги, електронно връчване и пряко връчване), не може да бъде приета за вярна констатацията в решението на съда по произход, че ответникът е редовно призован. Видно от решението призовката до Д. М. е изпратена по чл.1034-6 от Съдебния кодекс, т.е. очевидно съдът не е приложил Регламент 2020/1784 относно връчването на съдебни книжа, а е приложил норма от своето национално право. На следващо място невярна е и констатацията в решението, че г-н Д. М. е без посочен постоянен или настоящ адрес в чужбина, доколкото видно от исковата молба – има изрично посочен адрес в Република България.

С оглед нередовното уведомяване и призоваване на ответника М., налице е и основанието за отказ по чл.39, §1, б. “в” от Регламента. Безспорно с постановеното решение са нарушени правата на родителска отговорност на молителя и същото е постановено без да получи възможност да бъде изслушан. С решението е прекъснато правото на лични отношения на бащата с двете му деца, без да е получил възможност да бъде изслушан в проведеното на 10 октомври 2022 г. заседание.

Поради което и второто въведено с въззивната жалба възражение се явява основателно.

По третото възражение за нарушение на чл.39, §2.

Признаването и изпълнението на решения по въпроси, свързани с родителската отговорност, може да бъде отказано, ако на детето, което е способно да формира своето мнение, не е дадена реална и ефективна възможност да изрази мнението си в съответствие с член 21. С тази разпоредба се установява възможност, но не и задължение за отказ.

Във всеки случай фактът, че на детето не е била предоставена възможност да изрази своето мнение, не следва да е автоматично основание за отказ на признаването и изпълнението на автентични актове и споразумения по въпроси, свързани с родителската отговорност (член 68, параграф 3 и съображение 71).

Ето защо въззивният съд намира, че третото възражение не е основателно.

Предвид гореизложеното въззивният съд намира, че въззивната жалба е основателна, поради което обжалваното разпореждане следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което съдът уважи молбата на основание чл. 39, § 1, букви б) и в) от Регламент „Брюксел IIб“.

По разноските:

При този изход на делото на въззиваемата страна разноски не се дължат.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК въззиваемата - ответница ще следва да бъде осъдена да заплати на ищеца направените от него разноски и пред двете съдебни инстанции, съответно 650 лв. пред първоинстанционния съд, от която сума 600 лв. заплатено възнаграждение за един адвокат и 50 лв. държавна такса, както и 1 025 лв. пред въззивната инстанция, от която сума 1000 лв. възнаграждение за един адвокат и 25 лв. държавна такса.

Така мотивиран, Апелативен съд – София, 8-ми граждански състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Разпореждане № 460/04.09.2023 г., постановено по ч.гр.д.№ 277/2023 г. по описа на Окръжен съд-Сливен и вместо него постановява:

ОТКАЗВА на основание чл. 39, § 1, букви б) и в) от Регламент (ЕС) 2019/1111 на Съвета от 25 юни 2019 година, относно компетентността, признаването и изпълнението на решения по брачни въпроси и въпроси, свързани с родителската отговорност, и относно международното отвлечение на деца ПРИЗНАВАНЕТО и ИЗПЪЛНЕНИЕТО на Решение от 22.11.2022 г. на 19-ти състав на Френскоезичен първоинстанционен съд – Брюксел, референтен № 22/4836/A, постановено на основание Закона от 15 юни 1935 г., относно използването на езици в съдебната област, чл. 374 и следващи от Гражданския кодекс и членове 1253-3/5, 1398/1 от Съдебния кодекс, което решение се отнася до децата Д. Д. М. и Р. Д. М. и техните родители: Д. В. М. и М. Х. Ч..

ОСЪЖДА М. Х. Ч., ЕГН *****, гр.***, ул. „***“ № *, със съдебен адрес: гр.Сливен, ул. „Г.С.Раковски“ № 13, ет.3, офис 10, адвокат Т. Р. да заплати на основание чл.78, ал.1 от ГПК на Д. В. М., ЕГН *****, гр.***,

ул. „****“ № *, с адрес за връчване на съобщения: гр.***, бул. „****“ № *, вх.*, ет.*, ап.**, адвокат М. Б. сумата от 650 лв. (шестстотин и петдесет лв.) разноси направени пред първоинстанционния съд, както и сумата от 1 025 лв. (хиляда двадесет и пет лв.) разноси направени пред настоящата въззивна инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____